

Întrebare

Cârdei V. Mariana

Venim în astă lume
deplin încrezători,
destinul ne promite
iubire și comori.

Învățăm să cerem apă,
mâncare, dragoste mare,
simțim că mama și tata
sunt ființe iubitoare.

Gângurim și facem pași,
suntem tare drăgălași
cercetăm jucărioare,
ne ridicăm în picioare.

Învățăm pe rând cuvinte,
recunoaștem pe părinte,
știm să zicem mama, tata,
de plimbare suntem gata.

Șapte ani avem nevoie
să-i intrăm lumii în voie
și toți suntem educați
de părinți, bunici și frați.

Acumulăm cunoștințe
și ne punem trei dorințe:
să fim mari, să fim iubiți,
și să trăim fericiți.

Adolescența ne-nvață
ce să prețuim în viață:
bogăția sufletească
cu iubirea ei firească.

Muncii ziua-i dăruim,
dragostei a nopții boare
și în zorii dimineții sorbim
din nectarul vieții .

Viața este o-ncântare,
ne farmecă, ne vrăjește,
și-n vârtej turbionar

spre adâncuri ne târăște.

Însă, toată omenirea,
fără să vorbim de rasă,
când îmbătrânește moare
părăsindu-și a ei casă.

Întrebarea ce se pune
și răspuns încă nu are
"Cum putem rămâne tineri
și plini de ardoare?"

Am trăit toți odiseea
și am dăruit urmași
să descopere enigma
plină de suspans.

"Tinerețe fără bătrânețe
și viață fără de moarte"
este încă doar povestea
scrisă într-o carte.